

Sygn. akt III UK 241/18

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania M. K.-R. prowadzącej działalność gospodarczą G. w Ś.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.
z udziałem zainteresowanych: P. O., L. D., P. D., A. J., I. M., R. R., K. L.-R., W. L.,
B. S., G. D., A. J.
o wysokość podstawy wymiaru składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23
maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 15 stycznia 2018 r., sygn. akt III AUa [...], III AUz [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2017 r., sygn. akt VII U [...], Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. rozpoznając sprawę z odwołania M. K.-R., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą G. w Ś., od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 25 stycznia 2016 r. dotyczących P. O., L. D., P. D., A. J., I. M., R. R., K. L.-R., W. L., B. S., G. D. i A. J. w punkcie I umorzył postępowanie w zakresie objętym decyzją z dnia 7.12.2016 r., nr [...] dot. L. D. odnośnie składek za luty 2012 r.; w punkcie II umorzył postępowanie w zakresie objętym decyzją z dnia 7.12.2012 r., nr [...] dot. A. J. odnośnie składek na marzec 2012 r.; w punkcie III umorzył postępowanie w zakresie objętym decyzją z dnia 14.12.2012 r., nr [...] dot. I. M.; w punkcie

IV dalej idące odwołanie oddalił; w punkcie V nie obciążył wnioskodawczyni kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

Wyrok Sądu Okręgowego odwołująca się zaskarżyła apelacją.

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2018 r., sygn. akt III AUa [...], Sąd Apelacyjny [...] oddalił apelację.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „a mianowicie kwestia, czy na gruncie zasady lojalności Państwa wobec obywateli wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP, płatnik składek powinien ponosić negatywne konsekwencje zastosowania się do informacji o wykładni przepisów prawa, przedstawianych mu przez organ rentowy w szeregu wypowiedzi kierowanych do płatnika wielokrotnie, w ciągu kilku lat, a mających postać pism i innych czynności organu, w tym rezultatów przeprowadzanych u płatnika kontroli, czy też takich negatywnych konsekwencji ponosić nie powinien”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Kwestiami wynikającymi z uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania rozpatrywanej skargi kasacyjnej zajmował się już Sąd Najwyższy, który postanowieniem z dnia 26 marca 2019 r., III UK 239/18 – w sprawie analogicznej

jak niniejsza – odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej odwołującej się.

W obszernym uzasadnieniu postanowienia III UK 239/18, Sąd Najwyższy przedstawił między innymi, że skarżąca formułując zagadnienie prawne objęła zakresem pytania wyłącznie art. 2 Konstytucji, pomijając inne normy prawa materialnego czy też procesowego. W ten sposób zbudowane istotne zagadnienie prawne traci na znaczeniu, gdyż nie zostało powiązane z konkretnymi normami ustawowymi (podstawowymi), których osąd aktywuje mechanizm konstytucyjny. Art. 2 Konstytucji RP - podobnie jak inne przepisy ustawy zasadniczej o ogólnym charakterze - nie może stanowić samodzielnej podstawy rozstrzygnięcia sprawy przez sąd, a jego naruszenie - samodzielnej podstawy kasacyjnej, bez konkretyzacji zarzutu jego obrazy, polegającej na powiązaniu go z innymi przepisami prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2014 r., II UK 493/13, LEX nr 1458716). Żądanie zaaprobowania prezentowanego w skardze kasacyjnej stanowiska, z pominięciem analizy orzecznictwa i poglądów doktryny, nie składa się na istotne zagadnienie prawne, lecz pod pewnymi warunkami może wypełniać podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest, może stanowić przedmiot kontroli w indywidualnej sprawie. Z samego faktu, że wynik procesu nie satysfakcjonuje odwołującą się nie prowadzi do automatycznego zaaprobowania problemu w sprawie, zwłaszcza gdy nie został przedstawiony w sposób pełny, pomijając wymogi jakie stawia się przy konstrukcji istotnego zagadnienia prawnego. Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Natomiast skarżący, powołując się na wystąpienie w sprawie zagadnienia prawnego, powinien je sformułować, wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których ono się wyłoniło, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto wykazać, że jego rozwiązanie jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.